

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 281. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731117722752/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

sikkert efter en haard Kamp — besluttet sig til at forstrække Rivalen med det Nødvendige for at afværge denne Skam for den jødiske Menighed; — og de to gamle Mænd græd i hinandens Arme.

Vi stirrede forbavsede paa denne Olding; han syntes os i dette Øjeblik endnu ærværdigere ved sine Minder fra en Tid, som havde et saa fremmedartet og patriarkalsk Præg. Med hvilken Andagt betragtede vi ikke noget Støv og Smaasten i en Flaske: — Jord fra det hellige Land, som en gammel Jøde fra Riga, der paa sin Fod var vandret til Jerusalem, havde bragt med hjem i et Lomme-tørklæde.

Fra saadanne jødiske Historier gled Samtalen over til Jødernes Rolle i den frisindede Literatur og drejede sig navnlig om Heine. Saasnart Kaffe-bordet var afdækket, lod Hertz sin Heine-mappe tage frem. Den indeholdt mange Breve baade fra og til Digteren, nogle Korrekturark samt enkelte Smaamanuskripter. Jeg fik fat i en af Korrekturerne, og da det endnu var meget mørkt ved Bordet, traadte jeg hen til Vinduet for at finde ud af et stærkt overstreget Sted. Jeg kom til at se ned paa Gadehjørnet og før sammen: det forekom mig, at det var Axel Stephensen, der gik dernede, denne slanke, meget moderne klædte Herre, med

spidst og stærkt drejet blondt Skæg; men nej, -- han var højere og ældre end den danske Maler, -- da han netop tog sin Hat af for en Bekendt, viste det sig endog, at han var skaldet. Jeg følte mig beroliget.

Men i det samme begyndte Hertz med sin svage, sprukne Stemme at læse op af et Manuskriptblad: --

„Schon wieder bin ich fortgerissen
vom Herzen, das ich innig liebe --

Minna og jeg vekslede et betydningsfuldt Blik; hun blev bleg -- hvilket viste sig endnu tydeligere i det uvejrsagtige Lys, der syntes at trænge gennem en Askeregn, saa snavset graagult var det.

-- Det er et kønt Digt, sagde Hertz. Kender du det?

-- Ja, vi kender det.

-- Ak, de læser Heine sammen, de unge Hjerter, -- udbrød Fru Hertz. -- En skøn Tid!

Snart efter tog vi Afsked.

Vi gik ad „Grosser Garten“ til, Regnen var hørt op. Da vi havde gaaet lidt, udbrød Minna:

-- Hvor underligt, at han netop skulde have Manuskriptet til det Digt!

-- Ja, et besynderligt Tilfælde!